

och genom civilförsvarsorganisationen biträder i eller svarar för utbildningsverksamheten. En annan möjlighet vore ekonomiska bidrag, vilka i så fall bör beräknas schablonmässigt. Måhända kan även andra möjligheter komma i fråga.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,
att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning av frågan om verkskyddets finansiering i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1964

Harry Wahrendorff

Arne Magnusson
i Nennesholm

Nr 730

Av fröken **Wetterström**, om översyn av bestämmelserna rörande utfärdande av recept.

Till ledning för läkare och apotekare gäller av medicinalstyrelsen utfärdad kungörelse av den 20 maj 1947 (MF 1947/75), den s. k. »expeditionskungörelsen», angående förordnande och utlämnande av läkemedel från apotek m. m.

I punkt 15 av sagda kungörelse föreskrives vad närmast avser apoteken följande: »Signaturen till varje efter recept utlämnat läkemedel skall innehålla vad den ordinerande föreskrivit om dess användning m. m., apotekets och den ordinerades namn samt uppgift om dag och år för expeditionen varjämte den farmaceut som expedierat receptet å signaturen skall anbringa sin namnteckning. Finnas patientens namn och ålder angivna å receptet skola även dessa upptagas å signaturen. Vid signaturens utskrivande bör maskinskrift användas.» Vad gäller receptutfärdarens skyldighet föreskrives i samma kungörelse under punkt 4 följande: »Recept skall avfattas tydligt och utan sådana förkortningar eller tecken som kunna föranleda tveksamhet rörande dess rätta tolkning. Vid recepts utskrivande eller i varje fall vid angivande därå av ett läkemedels namn och sammansättning bör maskinskrift eller skrift med tryckbokstäver användas.» I föreskrifterna sägs vidare: »Därjämte bör å receptet lämnas anvisning om därå upplagna läkemedels användningssätt.»

Vad gäller »upptagna läkemedels användningssätt» synes av allt att döma föreskriften härvidlag tolkas så som om den ordinerade skulle veta vad läkemedlet avser. Det visar sig nämligen att å etiketten i enlighet med läkares ordination oftast exempelvis anges: »1 tablett 2 gånger dagligen vid behov», »2 tabletter 3 gånger dagligen till maten» eller »1 tablett morgon och kväll». Vid sammanfallande olikartade åkommor är det alltså förklarligt om vederbörande lätt kan blanda ihop vilken åkomma ett visst läkemedel är avsett att bota. Speciellt förefinnes denna risk då det gäller äldre personer, som kan ha svårt att hålla i minnet vilka olika typer av läkemedel som är avsedda för olikartade åkommor. Men även beträffande andra ålderskategorier är det lättförklarligt om efter viss tid vederbörande svävar i ovisshet om vad ett visst läkemedel avser, alldenstund läkemedlen numera oftast åsättes fantasinamn, varigenom användningssättet ej framgår av det neutralt angivna namnet. Otvivelsaktigt kan detta förhållande leda till icke önskvärda förväxlingar av läkemedel, vilka understundom kan vara av allvarlig karaktär. Det förefaller som om härvidlag en brist i gällande förordningar är för handen, vilken genom mera detaljerade föreskrifter skulle kunna undanröjas. Expeditionskungörelsen, som ju bl. a. är en säkerhetslagstiftning, borde utformas så att tveksamhet inte behöver uppstå om läkemedels användning.

I den omarbetning som f. n. sker av expeditonskungörelsen inom en av medicinalstyrelsen särskilt tillsatt utredning synes det vara synnerligen angeläget att undanröja den brist i föreskrifter som f. n. förefinnes genom utfärdande av mera detaljerade anvisningar.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att den inom medicinalstyrelsen arbetande utredningen måtte jämväl överse bestämmelserna angående recepts utfärdande i enlighet med vad i motionen förordas.

Stockholm den 26 januari 1964

Karin Wetterström